

บทที่ 7

ประเทศไทยกับปัญหาที่ดกกันผิวในอัฟริกาใต้

1. ความนำ

การกีดกันผิวหรือการรังเกียจผิวได้มีมานานแล้วนับตั้งแต่ครั้งสมัยดินแดนส่วนต่าง ๆ ในทวีปอัฟริกาตกอยู่ภายใต้การปกครองแบบอาณานิคมของประเทศฝ่ายตะวันตก ในสมัยนั้นชาวพื้นเมืองผิวดำถูกพวกชนชาวผิวขาวปกครองกดขี่ข่มเหงและถูกกีดกันในด้านสิทธิมนุษยชนอยู่เป็นประจำ แต่ก็ไม่เคยเกิดเรื่องราวอีกทีที่ครึกโครมไปทั่วโลกเหมือนกับการใช้นโยบายกีดกันผิว (Apartheid Policy) ของรัฐบาลอัฟริกาใต้ซึ่งกำลังถูกสหประชาชาติพิจารณาทางยุติอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องจากชาวอัฟริกันในสมัยอาณานิคมยังมีกำลังเข้มแข็งไม่เพียงพอในการประกาศให้คนทั่วทั้งโลกได้ทราบว่าพวกตนนั้นถูกพวกชาวผิวขาวกดขี่ประการใดบ้าง รวมทั้งประเทศทั้งหลายในขณะนั้นก็ได้ให้ความสนใจต่อสภาวะความเป็นอยู่ของชนชาวผิวดำในทวีปอัฟริกาทำได้นัก นอกจากนี้ เรื่องการเคารพสิทธิมนุษยชนในสมัยนั้นยังไม่ขึ้นหน้าขึ้นตาเหมือนกับในระยะหลังปี ค.ศ. 1950 ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ประเทศทั้งหลายทั่วโลกให้ความสนใจในเรื่องสิทธิมนุษยชน¹ เป็นอย่างมากจนกระทั่งประเทศทั้งหลายในเอเชียและตะวันออกกลางไม่สามารถทนต่อการกระทำอันทำลายสิทธิมนุษยชน อันสืบเนื่องมาจากการใช้นโยบายกีดกันผิวในอัฟริกาใต้² จึงได้ร่วมกันยื่นคำร้องต่อสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติให้หาทางยุติการใช้นโยบายกีดกันผิวของรัฐบาลอัฟริกาใต้ในปี ค.ศ. 1952 ประเทศที่ยื่นคำร้องขอร่วมกันในครั้งนี้ได้แก่ อัฟกานิสถาน, พม่า อียิปต์, เลบานอน,

¹ เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1948 สหประชาชาติได้ประกาศใช้ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนไทยไม่มีเสียงคัดค้านจากประเทศสมาชิก ดู Kurt Waldheim, "Human Rights and International Politics," Objective: Vol- 5, No. 4, Oct./Nov./Dec. 1973, p. 2

² ดูตัวอย่างการรุกรานสิทธิมนุษยชนในอัฟริกาใต้ใน "Infringements of the Universal Declaration of Human Rights in South Africa: A Study by the International Commission of Jurists," Ibid., pp. 9-20.

อินเดีย, อินโดนีเซีย, อิหร่าน, อิรัก, ปากีสถาน, ฟิลิปปินส์, ซาอุดีอาระเบีย, ซีเรีย, และเยเมน ในปี ค.ศ. 1962 สมัชชาใหญ่แห่งประชาชาติได้จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษศึกษานโยบายกีดกันผิวของรัฐบาลอัฟริกาใต้ (Special Committee on the Policies of Apartheid of the Government of the Republic of South Africa)³ เพื่อทำการศึกษาลู่ทางบีบบังคับให้รัฐบาลอัฟริกาใต้เลิกใช้นโยบายดังกล่าวโดยสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานของคณะกรรมการชุดนี้ในปัจจุบันยังห่างไกลต่อความสำเร็จ

2. การกีดกันผิวในอัฟริกาใต้

นโยบายกีดกันผิวในอัฟริกาใต้ได้ถูกนำมาใช้ โดย ดร. มอลัน (Daniel Malan) หัวหน้าพรรคชาตินิยมซึ่งได้มีชัยชนะในการเลือกตั้ง และได้เป็นนายกรัฐมนตรีสมัย ค.ศ. 1948—1954 นโยบายนี้ได้เน้นถึงความสำเร็จในข้อที่ว่า จะต้องมีการแบ่งแยกออกเป็นสองส่วนคือส่วนหนึ่งของคนผิวขาว และอีกส่วนหนึ่งของคนผิวดำ โดยป้องกันมิให้คนผิวขาวถูกกลืนผิวโดยแต่งงานกับคนผิวดำ เพราะกลัวว่าคนผิวขาวอาจหมดพันธุ์ไป จึงได้มีการออกพระราชบัญญัติและกฎหมายหลายฉบับเพิ่มการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ ห้ามการแต่งงานกันไม่ว่าจะกับเผ่าพันธุ์ใด ๆ ยุบคณะกรรมการที่เป็นผู้แทนของชาวพื้นเมือง และออกกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งทำให้ฐานะของคนผิวขาวชาวยุโรปส่วนน้อยซึ่งเรียกว่าชาว Afrikaners มีความมั่นคงมากยิ่งขึ้น ชาวพื้นเมืองที่เป็นลูกครึ่งผสมระหว่างคนผิวดำกับคนผิวสีอื่นรวมทั้งคนผิวขาวบางคนได้รวมตัวกันก่อตั้งองค์การขึ้นมาซึ่งเรียกว่า Movement of Congress⁴ เพื่อเรียกร้องความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สิทธิเสรีภาพทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม แต่ไม่เป็นผล รัฐบาลอัฟริกาใต้กลับเพิ่มการกระทำต่อชนชาวพื้นเมืองรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก

การกีดกันผิวในอัฟริกาใต้ทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่อ นาย Hendrik F. Verwoerd ผู้นำของรัฐบาลอัฟริกาใต้ ได้ปฏิเสธโดยเด็ดขาดในเรื่องการให้

³ ดู *General Assembly Resolution 1761 (X V II)* of 6 November 1962. ในวันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1970 คณะกรรมการชุดนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Special Committee on Apartheid โดยมีสมาชิก 16 ประเทศ คือ Algeria, Ghana, Guinea, Haiti, Hungary, India, Malaysia, Nepal, Nigeria, Peru, Philippines, Somalia, Sudan, Trinidad & Tobago และ Ukraine ซึ่งมีนาย Edwin Ogebe Ogbu แห่งไนจีเรียเป็นประธาน

⁴ ดร. ไพฑูรย์ คัสแซ่ *โฉมหน้าอัฟริกา* (พระนคร: สำนักพิมพ์ดวงกมล 2517) หน้า 280

ความเสมอภาคระหว่างคนผิวดำและคนผิวขาวที่อาศัยอยู่ในดินแดนอัฟริกาใต้ที่ตนปกครองอยู่ และยืนยันที่จะใช้นโยบายกีดกันผิวของตนต่อไป ซึ่งยังผลให้ประเทศอัฟริกาใต้ถูกขับออกจากการเป็นสมาชิกของเครือจักรภพอังกฤษในปี ค.ศ. 1961⁵ ภายในประเทศอัฟริกาใต้มีการเดินขบวนและก่อการจลาจลวุ่นวายหลายอย่างกระทำโดยชาวอัฟริกันผิวดำ ซึ่งแม้แต่ในปัจจุบันก็ยังคงมีปรากฏอยู่เป็นครั้งคราว การกระทำดังกล่าวของรัฐบาลอัฟริกาใต้ ได้รับการตำหนิตืดเย็นและถูกประณามไปทั่วทุกมุมโลก จนกลายเป็นจุดดึงดูดความสนใจจากบรรดานักศึกษานักการทูต นักวิชาการ นักบวช ตลอดจนนักธุรกิจอยู่ในปัจจุบัน⁶ การที่รัฐบาลอัฟริกาใต้ได้ใช้นโยบายกีดกันผิวเรื่อยมาอยู่จนถึงทุกวันนี้ก็เพราะไม่ต้องการคนผิวดำเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารประเทศ และมีหน้ามีตาทัดเทียมกับคนผิวขาว คนผิวดำถูกจำกัดสิทธิในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมหลายอย่าง ซึ่งสร้างความขมขื่นเคียดแค้นและชิงชังแก่ประชาชนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นคนผิวดำ รัฐบาลอัฟริกาใต้ซึ่งเป็นชนผิวขาวได้พยายามป้องกันมิให้การรวมตัวของคนผิวดำเข้าด้วยกัน เพราะเกรงว่าการรวมตัวเช่นนั้นจะทำให้ชนผิวดำมีกำลังเข้มแข็งจนสามารถล้มล้างรัฐบาลได้ในวันข้างหน้า โดยได้ทำการปราบปรามผู้ที่รวมกันเดินขบวนคัดค้านการใช้นโยบายกีดกันผิวโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ในปี ค.ศ. 1972 ตำรวจในประเทศอัฟริกาใต้ได้ใช้ระเบิดแก๊สน้ำตาขับไล่พวกนักศึกษาที่สังกัด National Union of South African Students (NUSAS) ซึ่งเดินขบวนเรียกร้องให้รัฐบาลอัฟริกาใต้ช่วยเหลือและปรับปรุงในด้านความเป็นอยู่ของชนผิวดำในด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยวิงวอนขอให้เลิกใช้นโยบายกีดกันผิวนั้นเสีย⁷ นอกจากนี้ รัฐบาลอัฟริกาใต้ยังใช้กำลังตำรวจเข้าปราบปรามการจลาจลของคนผิวดำที่ถูกไล่ออกจากงานด้วยเหตุไม่เป็นธรรมที่เหมืองแร่ทองคำในรัฐ Free Orange เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1974 ซึ่งทำให้ชาวอัฟริกันเสียชีวิตเป็นจำนวน 2 คน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าว ทำให้คณะกรรมการพิเศษที่ทำหน้าที่พิจารณาปัญหาที่

⁵ Montgomery, *Three Continents* (London: Collins, 1962), p. 167

⁶ C.P. Potholm, "After many a Summer? The Possibilities of Political Change in South Africa," *World Politics*, Vol. XXIV, No. 4, July, 1972, pp. 613-638.

⁷ Martin Legassick, *The National Union of South African Students: Ethnic Cleavage and Ethnic Integration in the Universities* (Los Angeles: Occasional Paper 4, African Studies Center, University of California, 1967)

กันผิว (Special Committee on Apartheid) ตัดสินใจส่งรายงานพิเศษเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในรัฐดังกล่าวให้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้รับทราบ⁸ เพื่อหาทางใช้มาตรการจัดการการกระทำอันไร้มนุษยธรรมของรัฐบาลอัฟริกาต่อไป

รัฐบาลอัฟริกาใต้ไม่เคยสนใจมติหรือคำร้องขอให้เลิกนโยบายกีดกันผิวไม่ว่ามาจากภายในหรือภายนอก ถึงแม้ว่าสหประชาชาติได้ลงมติใช้มาตรการลงโทษอัฟริกาใต้หลายด้านด้วยกัน รัฐบาลอัฟริกาใต้ก็หาได้หวั่นเกรงไม่ กลับใช้นโยบายรังเกียจผิวกับคนผิวดำต่อไป ซึ่งทำให้การแก้ไขทางยุติการใช้นโยบายกีดกันผิวในประเทศอัฟริกาใต้ยืดยาวเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่านโยบายกีดกันผิวยังคงปรากฏอยู่ในอัฟริกาใต้การใช้นโยบายกีดกันผิวของรัฐบาลอัฟริกาใต้ต่อชนผิวดำส่วนใหญ่ในปัจจุบันดูมีทำที่อ่อนลงไปมากกว่าแต่ก่อน รัฐบาลเริ่มสนใจต่อการกระทำและตัวบทกฎหมายที่ขัดต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้สืบเนื่องจากสาเหตุหลายประการ ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปตามลำดับ

3. ไทยกับปัญหาการกีดกันผิวในสหประชาชาติ

ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะอยู่ห่างจากทวีปอัฟริกา แต่ก็มีความสนใจต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในทวีปอัฟริกา ทั้ง ๆ ที่ไม่มีส่วนได้และส่วนเสียในดินแดนดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอาณานิคม และปัญหาการกีดกันผิวซึ่งในความรู้สึกของคนไทยแล้วเป็นปัญหาที่ขัดต่อมนุษยธรรมและธรรมชาติของมนุษย์ส่วนใหญ่แล้ว การยุ่งเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวของไทยมักปรากฏเห็นได้ชัดในสหประชาชาติ ปฏิบัติการตลอดจนท่าทีของไทยที่มีต่อปัญหาการกีดกันผิวในอัฟริกาสามารถเห็นได้ชัดจากถ้อยแถลงและคำกล่าวของผู้แทนไทยทั้งในต่างประเทศ¹⁰

⁸ "Apartheid in South Africa: Committee's Special Session in Europe," in *U.N. Monthly Chronicle* vol. XI, No. 6, June, 1974, pp. 33-34,

⁹ สำหรับความรู้สึกของไทยที่มีต่อปัญหาการกีดกันผิว ดู Statement by Dr. Thanat Khoman at the Twenty Fourth Session of the General Assembly of the United Nations, October 1, 1969, in *Collected Statements of Foreign Minister Thanat Khoman*, vol. 5, November 1968-October 1969, Department of Information, Ministry of Foreign Affairs, Bangkok, Thailand.

¹⁰ Prince Wan Waithayakorn, "The Asian-African Conference," *Vital Speeches of Today* (May 15, 1955), Vol. 21, No 16, pp. 1264-65.

และในที่ประชุมต่างๆ ของสหประชาชาติ¹¹ ซึ่งส่วนมากแล้วคัดค้านไม่เห็นชอบด้วยกับการใช้นโยบายกีดกันผิวในแอฟริกาได้ ทั้งนี้เพราะเล็งเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นอันตรายต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ ในทหรรศนะของไทยนั้น การกีดกันผิวไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่ใดในโลกก็ตามย่อมนำมาซึ่งความอยุติธรรม การขัดแย้งเกลียดชังกัน ความตึงเครียดระหว่างประเทศรวมทั้งการทำลายสิทธิมนุษยชน ซึ่งถ้าหากปล่อยให้ดำเนินต่อไปอาจนำมาซึ่งความหายนะมาสู่โลกได้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้แทนไทยในสหประชาชาติจึงได้ขอร้องให้ สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติพิจารณาหาทางยุตินโยบายกีดกันผิวในแอฟริกาได้อยู่เป็นประจำ¹² นอกจากนี้ยังใช้นโยบายกีดกันผิวของรัฐบาลแอฟริกาได้ เพราะนโยบายดังกล่าวจะละเมิดสิทธิมนุษยชนซึ่งไทยถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทุกคนพึงเคารพ ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของไทยที่ได้รับรองเกี่ยวกับเรื่องนี้เอาไว้อย่างแจ่มชัด

เหตุผลทั้งหมดของไทยในเรื่องดังกล่าว ได้เคยถูกแถลงโดยผู้แทนไทยในที่ประชุมคณะกรรมการทางการเมืองพิเศษ (Special Political Committee) แห่งสหประชาชาติสมัยที่ 18¹³ ซึ่งในการประชุมครั้งนั้น ผู้แทนไทยได้แสดงให้เห็นประจักษ์ว่า ประเทศไทยแม้ว่าจะจะเป็นประเทศที่เล็กก็ตาม แต่ก็ยังยึดมั่นในการเคารพสิทธิมนุษยชนอย่างเหนียวแน่นมากกว่าชาติบางชาติ

ถึงแม้ว่าไทยจะไม่เห็นชอบกับการใช้นโยบายกีดกันผิวในแอฟริกาได้ แต่รัฐบาลไทยในระยะแรกๆ ไม่เห็นชอบด้วยกับการกระทำของสหประชาชาติ ที่ใช้มาตรการลงโทษทางด้านเศรษฐกิจ (Economic Sanctions) เพื่อบีบบังคับรัฐบาลแอฟริกาได้ให้เลิกใช้นโยบายกีดกันผิว¹⁴ ทั้งนี้เนื่องจากเล็งเห็นว่า การกระทำดังกล่าวเป็นวิธีการอันไม่เหมาะสม และทั้งไม่ใช่วิธีที่จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นกว่าเดิม มีแต่จะทำให้รัฐบาลแอฟริกาได้เกิดความขุ่นเคือง และไม่ให้ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาการกีดกันผิวมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังอาจทำให้ชนชาวผิวดำ ซึ่งเป็นชนส่วนมากในแอฟริกาได้ได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านเศรษฐกิจ

¹¹ ตัวอย่างสำหรับเรื่องนี้ดู United Nations Document A/5167 and Add. 1-6.

¹² Ibid.

¹³ ดู G.A.O.R., 18th Sess., Special Political Committee, 394th Mtg., 28 October 1963, p. 97.

¹⁴ ดู General Assembly Resolution 1761 (XVI) of 6 November 1963.

จากการใช้วิธีการลงโทษดังกล่าวของสหประชาชาติ¹⁵ ประเทศมหาอำนาจที่มีความเห็นพ้องด้วยกับเหตุผลของไทยในเรื่องนี้ได้แก่ สหรัฐอเมริกา, อังกฤษ และฝรั่งเศส ทุกครั้งที่มีการออกเสียงในเรื่องการใช้มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจต่อรัฐบาลอัฟริกาใต้ในที่ประชุมสหประชาชาติ ประเทศมหาอำนาจทั้งสามมักออกเสียงร่วมกันกับไทย คัดค้านมติของสหประชาชาติในเรื่องการใช้มาตรการลงโทษดังกล่าวอยู่เป็นประจำ¹⁶ นอกจากนี้ ประเทศมหาอำนาจตะวันตกทั้งสามยังเห็นชอบด้วยกับเหตุผลของไทยที่ไม่สนับสนุนการขับไล่ประเทศอัฟริกาใต้จากการเป็นสมาชิกของสหประชาชาติ เพราะไม่เชื่อว่าการใช้วิธีการขับไล่จะสามารถทำให้นโยบายกีดกันผิวในอัฟริกาใต้อยู่ได้ ในความคิดเห็นของไทยนั้นเห็นว่า การขับไล่ดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดผลดีแต่ประการใด มีแต่จะทำให้รัฐบาลอัฟริกาใต้มีอิสระในการใช้นโยบายกีดกันผิวมากยิ่งขึ้น เพราะถือว่าตนไม่ได้อยู่ภายใต้กฎข้อบังคับของกฎบัตรสหประชาชาติ และปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน¹⁷ ประเทศสมาชิกของสหประชาชาติส่วนมากมีความคิดเห็นตรงกับผู้แทนไทยในเรื่องนี้ ซึ่งมีผลทำให้ไม่มีมติของสหประชาชาติขับไล่ประเทศอัฟริกาใต้จากการเป็นสมาชิก ประเทศอัฟริกาใต้ยังคงมีสภาพเป็นสมาชิกของสหประชาชาติอยู่ในปัจจุบัน

เหตุผลที่ไทยไม่สนับสนุนการใช้วิธีการลงโทษอย่างรุนแรงต่อรัฐบาลอัฟริกาใต้ ก็เนื่องจากมีความเชื่อว่า ถ้าหากใช้วิธีละมุนละม่อมกับอัฟริกาใต้แล้ว ปัญหาการกีดกันผิวในอัฟริกาใต้ก็จะมีทางแก้ไขให้บรรเทาลงได้ การใช้วิธีที่รุนแรงก็เท่ากับเป็นการกระตุ้นให้รัฐบาลอัฟริกาใต้มีความขุ่นเคือง และไม่ให้ความร่วมมือ ซึ่งจะทำให้ความหวังที่จะแก้ไขปัญหากีดกันผิวในอัฟริกาใต้ดูกลางเลือนมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ความเชื่อมั่นของไทยในเรื่องดังกล่าวได้หมดไปนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1957 เป็นต้นมา ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลอัฟริกาใต้ไม่เคยสนใจที่จะยุตินโยบายกีดกันผิวทั้งๆ ที่ประเทศไทยและประเทศต่างๆ ได้พยายามเกลี้ยกล่อม และขอร้องหลายครั้งหลายคราก็ตาม ดูประหนึ่งว่ารัฐบาลอัฟริกาใต้ไม่

¹⁵ สำหรับเหตุของคนไทยในเรื่องนี้ดู G.A.O.R. 17th Sess., Spec. Pol. 341st Mtg., 1 November 1962, p. 81.

¹⁶ ดู G.A.O.R., 17th Plen. Sess., 1165th Mtg., 6 November 1963, p. 679.

¹⁷ *United Nations Yearbook*, Office of Public Information United Nations, 1963 pp. 443-469.

สนใจยึดถือข้อเรียกร้องของโลกภายนอกเท่าใดนัก กล่าวได้ว่าความเฉยเมยและ
อวดดีของรัฐบาลออฟริกาใต้ มีส่วนทำให้ท่าทีของไทยที่มีต่อปัญหาที่ดกกันผิว
เปลี่ยนแปลงอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ โดยไทยหันมาสนับสนุนการใช้มาตรการ
ลงโทษทางเศรษฐกิจต่อออฟริกาใต้ เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1963¹⁸ นับแต่นั้น
เป็นต้นมา ผู้แทนของไทยในสหประชาชาติได้ออกเสียงสนับสนุนมาตรการ
ลงโทษทางด้านเศรษฐกิจที่สหประชาชาตินำมาใช้กับออฟริกาใต้เรื่อยมาจนถึง
ปัจจุบัน¹⁹ ประเทศมหาอำนาจตะวันตกทั้งสาม คือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ
และฝรั่งเศสยังคงไม่เห็นชอบด้วยการใช้มาตรการดังกล่าว ดังจะเห็นได้จากการที่
ประเทศมหาอำนาจทั้งสามได้ออกเสียงคัดค้านอยู่เป็นประจำ²⁰ ตรงกันข้ามกับ
สหภาพโซเวียตและประเทศอื่นๆ ในยุโรปตะวันออก นอกจากจะประณามการ
กระทำของประเทศมหาอำนาจตะวันตกทั้งสามแล้ว ยังร่วมกับกลุ่มประเทศอาฟโร
—เอเซีย (Afro-Asian Group) สนับสนุนมติของสหประชาชาติที่เรียกร้อง
ให้บรรดาประเทศสมาชิกทั้งปวง ยุติให้ความช่วยเหลือออฟริกาใต้ทุกด้าน จนกว่า
รัฐบาลออฟริกาใต้เลิกใช้นโยบายกีดกันผิว²¹ หลายประเทศในออฟริกา อาทิเช่น
ตูนีเซีย เซียร์ราลีออน ไลบีเรีย ได้ประณามนโยบายกีดกันผิวของออฟริกาใต้
อย่างรุนแรง และได้สั่งห้ามมิให้มีการขนส่งอาวุธ และน้ำมันโดยผ่านดินแดน
ของตนไปยังออฟริกาใต้ นอกจากนี้ยังได้ร่วมกับประเทศต่างๆ ในยุโรปและเอเชีย
บริจาคเงิน และให้คำมั่นสัญญาจะช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายที่ตกเป็นเหยื่อของ
นโยบายกีดกันผิวในออฟริกาใต้ โดยผ่านนายเคท วอลด์ไฮม์ (Kurt Waldheim)
เป็นจำนวนเงิน 1,808,347 ดอลลาร์ เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 1974 อันเป็นวัน
ครบรอบการกำจัดกาฬโรคขี้ผึ้ง (International Day for Elimination of
Racial Discrimination)²² ดังที่ระบุไว้ในตารางข้างล่างนี้ นอกจากนี้ คณะ-

¹⁸ United Nations Doc. A/SOC/ 94 and Doc. A/5614/Add. 1.

สหประชาชาติได้กักตุนใจใช้มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจต่อรัฐบาลออฟริกาใต้ เป็นครั้งแรก ภายหลังจากที่ได้มี
การประชุมที่เมืองแอตส์ อุบบา ประเทศแอฟริกาใต้ ในปี ค.ศ. 1963

¹⁹ สำหรับตัวอย่างการออกเสียงสนับสนุนของไทยในเรื่องนี้ ดู General Assembly Resolution 2054
(XX) G.A.O.R. 20th Plen. Sess. 1995th Mtg., 15 December 1965, p. 6.

²⁰ สำหรับตัวอย่างในเรื่องนี้ ดู U.N. Monthly Chronicle. Vol. X, No. 11, December, 1973
p. 24.

²¹ G.A.O.R., 20th Plen. Sess., 1406th Mtg., 21 December 1965, p. 7.

²² Objective: Justice, Vol. 6, No. 2, April / May / June, 1974, p. 46.

กรรมการฝ่ายบริหารของ World Council of Churches (WCC) ได้ประกาศว่าจะให้เงินแก่องค์กรต่างๆ ในยุโรป เอเชีย แอฟริกา และลาตินอเมริกา ที่ปฏิบัติการต่อต้านนโยบายกีดกันผิวในแอฟริกาเป็นจำนวนเงิน 450,000 ดอลลาร์ เป็นที่น่าสังเกตว่าประเทศไทยไม่ได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินในเรื่องดังกล่าว ทั้งๆ ที่ประเทศเพื่อนบ้าน อาทิเช่น ฟิลิปปินส์ ฮังการี สิงคโปร์ ได้บริจาคเงินช่วยเหลือในเรื่องนี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะประเทศไทยยังมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินอีกมากในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านเศรษฐกิจ ซึ่งในปัจจุบันได้รับความกระทบกระเทือนจากเหตุการณ์ทั้งภายในและภายนอกประเทศ

เงินทุนช่วยเหลือแอฟริกาใต้ในปี ค.ศ. 1974

เงินทุนสำหรับแอฟริกาใต้ สำหรับโครงการศึกษาและสำหรับนามิเบีย (Namibia)

GOVERNMENT CONTRIBUTION AND PLEDGES TO SOUTHERN AFRICA FUNDS

	Trust Fund for South Africa	Educational and Training Programme	Fund for Namibia
Australia	\$ 7,400	\$ 22,000	7,400
Austria	10,000	10,000	2,000
Belgium		25,000	
Botswana	375		375
Canada	10,3000	180,250	
Denmark	94,429	133,774	
Federal Republic of Germany*		54,066	
Finland	71,000	71,000	20,000
France	30,000	100,000	
Greece		5,000	
Hungary	2,000		
India	1,000	1,000	1,000
Indonesia	2,000	2,000	3,000

Iran.....		2,000	3,000	3,000
Ireland.....		6,000	12,000	2,000
Italy.....	3,000	12,000		
Japan.....	10,000	100,000	10,000	
Kenya.....		2,002		
Liberia.. ..	1,000	1,000	3,000	
Netherlands **	7,326	36.630		
Nigeria.....	9,120	3.040	6,080	
Norway.....	87,000	175,000		
Pakistan.....	3,000		3,000	
Philippines.....	5,000	2,000	1,000	
Singapore.....	500			
Sweden.. ..	126,000	88,500		
Turkey.....	1,000		1,000	
United Kingdom.....		163,100		
United States.. ..			50,000	
Zambia.....	1,560	1,510	1,560	

The German Democratic Republic has offered three scholarships to members of the (South African liberation movements) to study in that country,

* The Federal Republic of Germany had contributed \$ 20,000 to the Namibia Fund at an earlier date.

** The Netherlands had pledged \$ 18,315 to the Namibia at an earlier date.

SOURCE : *Objective : Justice*, Vol. 6, No. 2, April/May/June 1974. p. 47.

4. ปฏิกริยาของรัฐบาลอ์ริกาใต้

ถึงแม้ว่าบรรดาประเทศทั้งหลายในโลก ยกเว้น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ได้ร่วมมือกันใช้มาตรการลงโทษทางด้านเศรษฐกิจหลายอย่างต่อ รัฐบาลอ์ริกาใต้ก็ตาม รัฐบาลอ์ริกาใต้หาได้กังวลร้อนใจไม่ กลับทำหายและ ดื้อดึงที่จะใช้นโยบายกีดกันผิว ซึ่งเห็นว่าเหมาะสมที่สุดในการปกครองประเทศ ของตนต่อไป²³ การลงโทษทางด้านเศรษฐกิจ อาทิเช่น การงดส่งน้ำมันและ

²³ สำหรับปฏิกริยาของรัฐบาลอ์ริกาใต้ที่มีต่อการลงโทษของโลกภายนอก ดู Vernon Mckay, *Africa in World Politics* (YN : Harper & Row Publishers, 1963). pp. 69-81.

อาหาร รวมทั้งการงดให้ความช่วยเหลือทุกอย่างในทางเศรษฐกิจ ซึ่งประเทศไทยและบรรดาประเทศทั้งหลายเห็นว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสม ได้หมดความหมายลงไป ในเมื่อรัฐอัฟริกาได้ประกาศออกมาอย่างแจ่มชัดว่า “ตราบไตความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจระหว่างอัฟริกาได้กับสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ยังดำเนินไปด้วยดี ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องเกรงกลัวหรือหวาดหวั่นต่อการใช้มาตรการลงโทษทางด้านเศรษฐกิจของบรรดาประเทศสมาชิกสหประชาชาติ”²⁴ จากถ้อยแถลงดังกล่าวของรัฐบาลอัฟริกาได้ ทำให้ทั่วโลกประจักษ์ดีว่า เพราะเหตุใดรัฐบาลอัฟริกาได้จึงแข็งข้อต่อมติของสหประชาชาติ อาจกล่าวได้ว่า ประเทศมหาอำนาจตะวันตกทั้งสามมีส่วนทำให้ปัญหาเกิดขึ้นในอัฟริกาใต้อย่างคงดำเนินต่อไป สภาพความแตกต่างระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำชาวอัฟริกันยังคงปรากฏให้เห็นอยู่ ในขณะที่อยู่คนผิวขาวมีการกินดีอยู่ดี ชาว Bantustans ผิวดำมีสภาพยากจนต้องทำงานเป็นกรรมกรในบริเวณที่พวกคนผิวขาวชาวยุโรปอาศัยอยู่โดยค่าจ้างซึ่งใช้ยี่สิบไปวันหนึ่ง ๆ การไม่มีที่ดินสำหรับทำมาหากินทำให้ชาวอัฟริกันผิวดำส่วนมากหันไปประกอบอาชีพเป็นกรรมกร ในด้านสิทธิทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมนั้น ชาวพื้นเมืองอัฟริกันมีไม่ทัดเทียมเท่ากับคนผิวขาว แม้แต่สิทธิเสรีภาพในการออกหนังสือพิมพ์ของชาวอัฟริกันผิวดำก็ไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล หนังสือพิมพ์ที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล จะต้องเป็นหนังสือพิมพ์สนับสนุนการกระทำและนโยบายกีดกันผิวของรัฐบาลอัฟริกาได้²⁵ ชาวอัฟริกันก็ได้แต่ปลอบใจตนเองโดยพยายามยึดสุภาษิตที่ว่าควรพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ เพราะสิทธิเล็กน้อยที่ตนมีอยู่ทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมก็นับว่าดีแล้ว ดีกว่าไม่มีเอาเสียเลย²⁶ ด้วยเหตุดังกล่าว เหตุการณ์อันรุนแรงจึงไม่ค่อยเกิดขึ้นจะมีบ้างก็เพียงแต่การเดินขบวนประท้วงรัฐบาลหรือนายจ้างซึ่งปลดคนงานผิวดำออกโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

นอกจากนี้แล้ว รัฐบาลอัฟริกาได้แทนที่จะหาทางเลิกใช้นโยบายกีดกันผิวดำตามข้อเรียกร้องของสหประชาชาติ ยังออกกฎหมายห้ามมิให้คนงานเป็น

²⁴ Republic of South Africa, House of Assembly Debate (Hansard), 21 January 1964, Col. 52.

²⁵ Frene Ginwala, "The Press in South Africa," *Objective : Justice*, Vol. 6, No. 2, pp. 31-33.

²⁶ Gwengolyn M. Carter Thomas Karis and Newell Sultz *Africa's Transkei : The Politics of Domestic Colonialism* (Evanston : Northwestern University Press, 1967).

สมาชิกของสหพันธ์กรรมกร (Labour Union) ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของกรรมกรผิวดำเป็นอย่างมาก จากสภาพความเป็นอยู่ดังกล่าวของชาวอัฟริกันทำให้ธุรกิจการค้าดำเนินไปได้ไม่ค่อยดี เพราะมีการหยุดงานประท้วงกันบ่อย ๆ มีความวุ่นวายเกิดขึ้นอยู่เนือง ๆ ระหว่างนายจ้างซึ่งเป็นคนผิวขาวกับลูกจ้างซึ่งเป็นคนผิวดำ ทำให้นายทุนชาวต่างประเทศที่ลงทุนในอัฟริกาได้ต่างคิดจะถอนการลงทุนของตนในอัฟริกาได้ออกไปตาม ๆ กัน บางประเทศก็ยื่นคำขาดต่อรัฐบาลอัฟริกาได้ให้เลิกการใช้นโยบายและกฎหมายซึ่งทำให้การดำเนินธุรกิจเกิดความวุ่นวาย เช่น รัฐบาลแห่งประเทศฮอลันดา ได้ส่งผู้แทนมาสำรวจความเป็นอยู่ของกรรมกรผิวดำในอัฟริกาได้ และได้ยื่นข้อเรียกร้องให้รัฐบาลอัฟริกาได้อนุญาตให้กรรมกรผิวดำเป็นสมาชิกของสหภาพกรรมกร รวมทั้งมีสิทธิตั้งสหภาพกรรมกรให้ยุติการส่งแรงงานให้แก่คนผิวขาว จ่ายแรงให้พอกับการครองชีพและให้การฝึกอบรมในวิชาชีพแก่กรรมกรทุกคน ซึ่งถ้าไม่มีการปฏิบัติตาม รัฐบาลฮอลันดาก็จะสั่งห้ามมิให้มีการลงทุนในอัฟริกาได้²⁷ จากข้อเรียกร้องและสถานการณ์ดังกล่าวทำให้รัฐบาลอัฟริกาได้ในปี ค.ศ. 1974 ตัดสินใจที่อ่อนลงไปในการใช้นโยบายกีดกันผิว โดยให้คำมั่นจะยกเลิกกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งอาจนำไปสู่ความวุ่นวายระหว่างชนผิวดำและชนผิวขาวในประเทศอัฟริกาได้

5. ความพยายามของไทยและทางประเทศ

ด้วยความเห็นใจต่อเคราะห์กรรมที่ชาวอัฟริกันได้รับ เนื่องจากการใช้นโยบายกีดกันผิวในอัฟริกาได้ รัฐบาลไทยและประเทศอื่น ๆ ได้ร่วมมือกันขอเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศส ตัดความสัมพันธ์ทุก ๆ ด้าน กับอัฟริกาได้ เพราะเห็นว่าเป็นหนทางเดียวที่จะช่วยยับยั้งการใช้นโยบายกีดกันผิวของรัฐบาลอัฟริกาได้ดีกว่าวิธีอื่น ๆ²⁸ อย่างไรก็ตามประเทศมหาอำนาจทั้งสามหาได้สนใจต่อข้อเรียกร้องดังกล่าวไม่ กลับดำเนินความสัมพันธ์กับรัฐบาลอัฟริกาได้ต่อไปตามปกติ และเมื่อใดคณะกรรมการการเมืองพิเศษแห่งสหประชาชาติเรียกร้องให้บรรดาประเทศสมาชิกสหประชาชาติใช้นโยบายลงโทษรัฐบาลอัฟริกาได้ อังกฤษ สหรัฐอเมริกา และฝรั่งเศสเมงดการออกเสียงอยู่เป็นประจำ²⁹

²⁷ ญู *Africa Report*, Vol. 19, No. 2, March-April 1974, p. 35.

²⁸ ญู *United Nations Doc. A/6154 Report of the Special Political Committee. 20 th Sess., Agenda 64. p. 687.*

²⁹ สำหรับตัวอย่างในเรื่องนี้ ญู *U.N. Monthly Chronicle*, Vol. X, No. 11, December, 1973, p. 24

การกระทำดังกล่าวของประเทศมหาอำนาจทั้งสามทำให้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันทั่วไปว่าประเทศมหาอำนาจทั้งสามเกรงจะสูญเสียผลประโยชน์จากการเลิกติดต่อเกี่ยวข้องกับอัฟริกาใต้ทางด้านเศรษฐกิจ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าทางด้านศีลธรรม ถ้าพิจารณาเหตุให้ลึกซึ้งแล้ว จะเห็นว่าข้อวิจารณ์ดังกล่าวมีส่วนถูกต้องมากทีเดียว กล่าวคือ สหรัฐอเมริกาได้เคยแถลงในที่ประชุมสหประชาชาติอยู่บ่อยครั้งว่า ไม่เคยกลัวที่จะสูญเสียผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ แต่เกรงว่าถ้าใช้วิธีการลงโทษทางเศรษฐกิจต่ออัฟริกาใต้แล้วจะเป็นการละเมิดต่อกฎบัตรสหประชาชาติ มาตรา 41 ในบทที่ 7 ซึ่งได้ระบุโดยชัดแจ้งว่าการใช้มาตรการลงโทษทางเศรษฐกิจต่อประเทศหนึ่งประเทศใดนั้นเป็นหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติแต่เพียงผู้เดียว³⁰ คำกล่าวของสหรัฐอเมริกาดูเหมือนจะเป็นข้อแก้ตัวมากกว่า เพราะภายหลังจากที่คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติลงมติเรียกร้องให้ประเทศสมาชิกทั้งหลายยุติการติดต่อเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจกับอัฟริกาใต้ สหรัฐอเมริกาหาได้ร่วมมือทำตามไม่ กลับดำเนินความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจกับอัฟริกาใต้ต่อไป โดยไม่สนใจต่อมติของคณะมนตรีความมั่นคงและคำเรียกร้องของโลกภายนอกเช่น ในปี ค.ศ. 1974 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาก็ยกเลิกข้อจำกัดการลงทุนในอัฟริกาใต้ที่ประธานาธิบดีจอห์นสันได้ประกาศใช้ ซึ่งทำให้นักหนังสือพิมพ์ในอัฟริกาใต้ลงข่าวว่าการกระทำของสหรัฐอเมริกาดังกล่าวเป็นการรักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองให้คงปกติต่อไป³¹ ผลจากการยกเลิกข้อจำกัดดังกล่าว ทำให้การลงทุนของสหรัฐอเมริกาในอัฟริกาใต้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากกว่าแต่ก่อน นอกจากนี้บริษัท Phelps Dodge Corporation ยังได้วางโครงการที่จะเปิดเหมืองแร่ในอัฟริกาใต้ในปี ค.ศ. 1977 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจของประเทศทั้งสองยังคงดำเนินรุดหน้าต่อไปด้วยดีโดยไม่มีอุปสรรคแต่ประการใด ในปัจจุบันยังไม่มีเครื่องมือใด ๆ ที่จะสามารถบังคับสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส ปฏิบัติตามมติและข้อเรียกร้องของสหประชาชาติ ซึ่งพยายามอย่างยิ่งที่จะยุติปัญหาที่กักกันผิวในอัฟริกาใต้

สำหรับประเทศไทยนั้น ไม่สามารถทำอะไรได้มากนักในเรื่องนี้ นอกจากขอร้องให้ประเทศมหาอำนาจทั้งสามให้ความร่วมมือต่อสหประชาชาติในการ

³⁰ กู G.A.O.R., 21 st Sess., 3 rd Cttee., 1389 th Mtg., 10 October 1966, p. 75.

³¹ กู *Johannesburg Star*, February 9, 1974; *Africa Report*, Vol. 19, No. 2, March-April 1974, p. 31.

ยุติปัญหาการกีดกันผิวในแอฟริกาได้ รัฐบาลไทยไม่เคยที่จะประณามการกระทำอัน
ไร้ศีลธรรมของประเทศมหาอำนาจทั้งสามแม้แต่เพียงครั้งเดียว ทั้งนี้เนื่องจากไม่
ต้องการกระทำอะไร ๆ อันอาจกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ที่ไทยมีอยู่กับ
ประเทศมหาอำนาจทั้งสามซึ่งเป็นผู้เคยให้ความช่วยเหลือไทยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมี
ส่วนทำให้รัฐบาลไทยต้องใช้วิธีการแบบละมุนละม่อม ไม่ก้าวร้าวหรือรุนแรง
ซึ่งตรงกันข้ามกับประเทศทางฝ่ายตะวันออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหภาพโซเวียต
ไม่เคยต้องกังวลในเรื่องดังกล่าว เหมือนอย่างไทย จึงกล้าประณามการกระทำ
ของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศสอยู่เป็นประจำ นับตั้งแต่ปัญหานี้ได้ถูก
นำเข้ามาพิจารณาในที่ประชุมสหประชาชาติ ส่วนใหญ่แล้วการประณามของ
สหภาพโซเวียตมักเน้นในเรื่องการไร้ศีลธรรมของประเทศมหาอำนาจทั้งสามที่ไม่
ยอมให้ความร่วมมือในการยุติปัญหาการกีดกันผิวในแอฟริกาได้

6. ทำหน้าที่ของประเทศมหาอำนาจตะวันตกและรัฐบาลแอฟริกาได้ใน ปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ที่ส่งให้เห็นถึงการผ่อนคลายในการใช้
นโยบายกีดกันผิวในแอฟริกาได้เริ่มปรากฏเห็นได้ชัดในตอนต้น ปี ค.ศ. 1974 ใน
เมื่อทำหน้าที่ของรัฐบาลแอฟริกาได้ และประเทศมหาอำนาจตะวันตกบางประเทศที่มี
ต่อนโยบายกีดกันผิวในแอฟริกาได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นาย Valery Giscard d'
Estang ประธานาธิบดีแห่งฝรั่งเศสได้ประกาศออกมา โดยไม่มุ่งถึงประเทศใด
ประเทศหนึ่งโดยเฉพาะว่า รัฐบาลฝรั่งเศสจะไม่ขายหรือให้อาวุธแก่ประเทศที่ใช้
อาวุธเข้าทำลายล้างสิทธิมนุษยชน³² จากคำประกาศดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า
ฝรั่งเศสไม่สนับสนุนการกระทำอันทำลายสิทธิมนุษยชนไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่ใด
ในโลกก็ตาม ซึ่งนาย Edwin Ggebe Ogbu แห่งไนจีเรีย ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง
ประธานของคณะกรรมการพิเศษเกี่ยวกับนโยบายกีดกันผิว (Special Committee
Apartheid) มีความเชื่อมั่นว่าคำกล่าวของประธานาธิบดีฝรั่งเศส คงจะใช้กับ
ประเทศแอฟริกาได้ ซึ่งใช้นโยบายกีดกันผิวทำลายล้างสิทธิมนุษยชนอยู่ใน
ปัจจุบัน³³ สำหรับสหรัฐอเมริกาและอังกฤษนั้นทำที่มีต่อนโยบายกีดกันผิว
ในแอฟริกาได้คงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะประเทศอังกฤษได้ให้

³² ฎ U.N. Monthly Chronicle, Vol XI, No. 6, June, 1974, p. 34,

³³ Ibid

ความช่วยเหลือในด้านอาวุธและเฮลิคอปเตอร์แก่แอฟริกาใต้ เพื่อให้ปราบปรามคนผิวดำที่ก่อการจลาจลและความวุ่นวายในประเทศ³⁴ ซึ่งเป็นการขัดต่อมติของสหประชาชาติที่เรียกร้องให้บรรดาประเทศสมาชิกงดการส่งอาวุธให้แก่รัฐบาลแอฟริกาใต้ขัดแย้ง

ทางด้านรัฐบาลแอฟริกาใต้นั้น ก็มีท่าทีซึ่งดูเหมือนจะลดความตึงเครียดที่จะใช้นโยบายกีดกันผิวลงไปอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการบีบบังคับจากภายในและภายนอกซึ่งคุกคามความมั่นคงทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจของแอฟริกาใต้อยู่ในปัจจุบัน กล่าวคือ หลังจากเกิดความวุ่นวายเนื่องจากคนงานผิวดำที่บริษัท Leyland Motor Co. ถูกไล่ออกประมาณ 200 คนเศษ ในกลางเดือนมีนาคม ค.ศ. 1974 ซึ่งในที่สุดคนงานผิวดำได้รับชัยชนะโดยทางบริษัทยินยอมให้คนงานเข้าไปเป็นสมาชิกของ Trade Union³⁵ และการประท้วงต่อต้านนโยบายกีดกันผิวของบรรดาประเทศต่าง ๆ ซึ่งจะงดการลงทุนในแอฟริกาใต้ รวมทั้งการประท้วงของคณะกรรมการการเมืองพิเศษแห่งสหประชาชาติต่อ นาย Lyss ชาวสวิส ซึ่งเป็นเลขานุการของสหพันธ์ยิมนาสติก ระหว่างประเทศ (International Gymnastic Federation) ที่ได้ยกเลิกการแข่งขันชิงแชมป์โลกทางยิมนาสติกในประเทศบุลกาเรียเมื่อวันที่ 11 เมษายน ค.ศ. 1974 เนื่องจากรัฐบาลบุลกาเรียคัดค้านไม่ให้นักกีฬาจากแอฟริกาใต้เข้าแข่งขัน เนื่องจากรัฐบาลแอฟริกาใต้ใช้นโยบายกีดกันผิวด้านนักกีฬาผิวดำของตน โดยคณะกรรมการดังกล่าวขอร้องให้สหพันธ์ยิมนาสติกระหว่างประเทศพิจารณาใหม่ เพราะการตัดสินใจยกเลิกการแข่งขันดังกล่าวของสหพันธ์ยิมนาสติกเป็นการสนับสนุนนโยบายกีดกันผิวของรัฐบาลแอฟริกาใต้³⁶ รัฐบาลแอฟริกาใต้มีท่าทีที่โอนอ่อนผ่อนปรนคนผิวดำเพิ่มมากขึ้น อาทิ เช่น นายจอห์น วอร์สเตอร์ (John Vorster) นายกรัฐมนตรีแห่งแอฟริกาใต้ ได้ตกลงยินยอมให้คณะผู้เชี่ยวชาญทางด้านเศรษฐกิจพิจารณาข้อกล่าวหาที่ว่า คนผิวดำในแอฟริกาใต้ไม่ได้รับส่วนแบ่งจากรายได้ของประเทศอย่างยุติธรรม³⁷ และหลังจากที่ได้พบปะกับผู้นำทั้งหลายของชาวแอฟริกันแล้ว นายจอห์น วอร์สเตอร์ ได้ตกลงให้มีการประชุมชั้นสุดยอด เพื่อพิจารณา

³⁴ ดู *U.N. Monthly Chronicle* Vol. XI, No. 1, January, 1974, p. 53.

³⁵ *Africa News*, March 14, 1974.

³⁶ ดู *U.N. Monthly Chronicle*, Vol. XI, No. 6, June, 1974, p. 34,

³⁷ *Rand Daily Mail*, March 6, 1974.

ปัญหาชาวอัฟริกันผิวดำที่อาศัยอยู่ในเมือง รวมทั้งดำเนินการได้สวนข้อกล่าวหาในเรื่องกีดกันผิว ตลอดจนหาทางยกเลิกกฎหมายที่ควบคุมคนผิวดำอย่างเคร่งครัด ตัวอย่างเช่น ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1974 คณะกรรมการการฝ่ายบริหารพรีโตเรีย (Pretoria Executive Committee) ได้ออกเสียงล้มล้างกฎหมายฉบับหนึ่งที่ห้ามคนผิวดำเข้าไปในสวนสาธารณะนอกเมืองพรีโตเรีย³⁸

กล่าวได้ว่านับตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1974 เป็นต้นมา รัฐบาลอัฟริกาใต้เริ่มสนใจในการขจัดปัญหาที่กีดกันผิวดำให้ลดน้อยลงไป โดยสภาจังหวัดของเมืองทรานส์วัล ได้ยินยอมให้คนผิวดำเข้าชมการแสดงรูปภาพในดึกซึ่งเป็นที่ประชุมของสภาได้³⁹ นอกจากนี้ผู้นำของอัฟริกาใต้ยังได้ประกาศออกมาอย่างเป็นทางการว่าจะเข้าจัดการอย่างเด็ดขาดกับการกระทำใด ๆ ซึ่งนำมาซึ่งการแตกแยกระหว่างคนผิวดำและคนผิวขาวในอัฟริกาใต้⁴⁰ จากปฏิกิริยาดังกล่าว เห็นได้ชัดว่าการที่รัฐบาลอัฟริกาใต้มีแนวโน้มที่จะเลิกใช้นโยบายกีดกันผิวนั้น มิได้เกิดจากการที่รัฐบาลอัฟริกาใต้เกรงกลัวมติของสหประชาชาติแต่เกิดจากการกลัวที่ตนจะสูญเสียผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากการถดถอยการลงทุนต่างประเทศดังที่ได้กล่าวมามากกว่า ดังนั้นความหวังที่จะเห็นรัฐบาลอัฟริกาใต้ปฏิบัติตามมติสหประชาชาติที่เรียกร้องให้ยุติการใช้นโยบายกีดกันผิวดูเลือนลางอย่างมากอย่างไรก็ดี ประเทศไทยยังคงมีความยึดมั่นในมติของสหประชาชาติที่มุ่งจะขจัดปัญหาที่กีดกันผิวให้พ้นไปจากโลก โดยให้การสนับสนุนทุกวิถีทางและมีความเชื่อมั่นว่ามติของสหประชาชาติอันเปรียบเสมือนพลังของชนส่วนใหญ่ในโลก คงจะชนะพลังของชนกลุ่มน้อยซึ่งใช้นโยบายอันขัดต่อมนุษยธรรมในที่สุด แต่จะเป็นเมื่อใดนั้นเป็นเรื่องยากที่จะกำหนดลงไปได้.

³⁸ *Rand Daily Mail* February 6, 1974.

³⁹ *Johannesburg Star*. February 2 1974.

⁴⁰ *Ibid.*